

ունէին բաղմաթիւ ձիան ջուիր, ոչխարաց հօտ, անասնոց նախիր:

— 1840-45 թուականներուն Սալեազէն մի քուրդ կէօզչայ գնաց, պատահամբ մի պառաւի տան մէջ ծառայ մտաւ, պառաւը քրդուն կը հարցնէ, որտեղացի լինելն կը հասկանայ և ապա տեղն ի տեղն կը պատմէ թէ ինքը Սալեազցի է, Շեռեանայ գլխից, ի Սալեազ երկու ժամ ծառներու հովի միջից հարս տարուած է. իւր ժամանակ Սալեազ ամբողջովին հայ էր և թաղաւորի նման հարստութիւն ունէին, նաև պատմեց Բէօլիւք բաշի Յակէի պատմութիւնը հետեւեալ կերպով:

— Յակէ կամ Յակոյ անունով մէկը կը լինի այն զիւրը Աւագ հինգշաբթի օր քառասուն ձեռ խարազան և քառասուն հատ խոփ իւր զիւղի եկեղեցւոյն մէջ քահանային օրհնել կտայ ամեն տարի, իւր աղայոց ու թոռներուն համար քառասուն սարքուած ձի ունէր, որոց ամէն մէկը իրենց թուրը, ատրճանակը ունէին, ուտիք օրերը միշտ վայրենի ոչխարի և այծեամի միս կուտէին, ունէին եօթ ձիւղ¹ ոչխար, օրը երկու լիտր իւղ կերթար հիւրերու համար միայն:

Յակոն Ասլիկ անունով մի աղջիկ թոռ կունենայ, Զիլանցի մի քուրդ Յակոյի տունը հիւր կը մնայ քանի օր և Ասլիկին համոզելով կը փախցնէ, Մեարգամիրի հովտին մէջ Յակոն իւր թոռներով ու որդիքներով քրդերու վրաններու վերայ յարձակեցաւ. զլուխը բանալով գլխարկը ձգեց գետին «էլ ընծի իտա բանի պէտք չէ, ձժեր» էլ ինչ աւուր ապով իք. հա աղէք, մեռնելու ապրելու օր է, ես ընդոնց . . . իմ հաց ուտին, իտմայ

1. Մի ժիւղը 1000 հատ ոչխարէ կը բաղկանայ: